

Nr 614

Av herrar Larsson i Umeå och Löfroth, om befogenhet för byggnadsnämnd att förelägga rivning av vissa byggnader.

Den nya byggnadsstadgan, som gäller från den 1 juli 1960, avsåg bl. a. att ge byggnadsnämnderna utvidgade befogenheter. På ett väsentligt område har dock en ändring skett genom tillkomsten av denna byggnadsstadga, som i jämförelse med tidigare gällande byggnadsstadga fråntagit byggnadsnämnderna en viktig uppgift. Det är byggnadsnämnds befogenhet att utfärda rivningsföreläggande för sådana byggnader för vilka enligt gällande stadsplanebestämmelser ej kan medges ombyggnad eller grundförbättring och som i många fall så förfallit att byggnadernas utseende är direkt störande i stadsbilden. Enligt gällande bestämmelser är det omöjligt för byggnadsnämnd att tvinga ägaren riva sådana byggnader. Där stadsplanebestämmelser gäller för visst område är det vanligt att befintlig äldre bebyggelse inom området ej överensstämmer med gällande stadsplan, och då brukar byggnadsnämnd ej medge tillstånd till annat än normalt underhåll av sådan bebyggelse. I sådant fall då ägaren av byggnad låter denna förfalla och underlåter allt underhåll av densamma kunde byggnadsnämnd tidigare ålägga rivning av sådana byggnader som stod i uppenbar strid med gällande stadsplanebestämmelser. Möjligheten att låta ruckel och fallfärdiga byggnader kvarstå utan att samhället skall kunna göra lagliga ingripanden för att få rättelse till stånd är ur samhällets synpunkt olycklig.

Byggnadsnämnd bör därför få sådana befogenheter att uppenbara missförhållanden kan beivras på laglig väg.

Med hänvisning till vad ovan anförts hemställer vi,

att riksdagen måtte besluta att i skrivelse till Kungl. Maj:t begära sådan ändring i byggnadsstadgan att byggnadsnämnd erhåller befogenhet att förelägga rivning av sådana byggnader som står i strid med gällande stadsplaner och som ägaren underlåter att underhålla på ett nöjaktigt sätt.

Stockholm den 26 januari 1962

Sigvard Larsson

John G. Löfroth
